

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi razširjeni senat)

z dne 30. novembra 2022 *

„Pravo institucij – Član EESO – Postopek razrešnice glede izvrševanja proračuna EESO za proračunsko leto 2019 – Resolucija Parlamenta, v kateri je tožeča stranka označena kot storilec ravnanj psihičnega nadlegovanja – Ničnostna tožba – Akt, zoper katerega ni pravnega sredstva – Nedopustnost – Odškodninska tožba – Varstvo osebnih podatkov – Domneva nedolžnosti – Obveznost zaupnosti – Načelo dobrega upravljanja – Sorazmernost – Dovolj resna kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice“

V zadevi T-401/21,

KN, ki ga zastopata M. Casado García-Hirschfeld in M. Aboudi, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Evropskemu parlamentu, ki ga zastopajo R. Crowe, C. Burgos in M. Allik, agenti,

tožena stranka,

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi razširjeni senat),

ob posvetovanju v sestavi M. van der Woude, predsednik, J. Svingens (poročevalec), C. Mac Eochaidh, sodnika, T. Pynnä, sodnica, in J. Laitenberger, sodnik,

sodni tajnik: L. Ramette, administrator,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi obravnave z dne 14. septembra 2022

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Tožeča stranka, KN, s tožbo predlaga, prvič, razglasitev ničnosti Sklepa Evropskega parlamenta (EU, Euratom) 2021/1552 z dne 28. aprila 2021 o razrešnici glede izvrševanja splošnega proračuna Evropske unije za proračunsko leto 2019, oddelek VI – Evropski ekonomsko-socialni

* Jezik postopka: francoščina.

odbor (UL 2021, L 340, str. 140, v nadaljevanju: izpodbijani sklep) in Resolucije Evropskega parlamenta (EU) 2021/1553 z dne 29. aprila 2021 s pripombami, ki so del sklepa o razrešnici glede izvrševanja splošnega proračuna Evropske unije za proračunsko leto 2019, oddelek VI – Evropski ekonomsko-socialni odbor (UL 2021, L 340, str. 141, v nadaljevanju: izpodbijana resolucija) (v nadaljevanju skupaj z izpodbijanym sklepom: izpodbijana akta) na podlagi člena 263 PDEU in, drugič, povrnitev škode, ki naj bi jo utrpela zaradi izpodbijanih aktov, na podlagi člena 268 PDEU.

Dejansko stanje

- 2 Tožeča stranka je član Evropskega ekonomsko-socialnega odbora (EESO). Med aprilom 2013 in oktobrom 2020 je bila predsednik skupine delodajalcev (v nadaljevanju: I. skupina).
- 3 Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) je 6. decembra 2018, potem ko je bil obveščen o trditvah v zvezi z ravnanjem tožeče stranke v odnosu do drugih članov EESO in članov osebja EESO, v zvezi z njo začel preiskavo.
- 4 Urad OLAF je z dopisom z dne 16. januarja 2020 tožečo stranko obvestil o zaključku preiskave in predložitvi poročila (v nadaljevanju: poročilo urada OLAF) belgijskemu zveznemu tožilstvu in predsedniku EESO. Urad OLAF je med drugim ugotovil, da je tožeča stranka nadlegovala dva člana osebja EESO, zato je na eni strani EESO priporočil, naj razmisli o začetku postopka iz člena 8 Kodeksa ravnanja članov EESO in naj sprejme „vse ukrepe, potrebne za to, da se prepreči kakršen koli nov primer nasilja s strani [tožeče stranke] na delovnem mestu“, belgijskemu zveznemu tožilstvu na drugi strani pa, naj začne sodni postopek, saj naj bi dejstva, ugotovljena v njegovem poročilu, lahko pomenila kaznivo dejanje v smislu člena 442a code pénal belge (belgijski kazenski zakonik).
- 5 Evropski parlament je 13. maja 2020 s Sklepom (EU) 2020/1984 o razrešnici glede izvrševanja splošnega proračuna Evropske unije za proračunsko leto 2018, oddelek VI – Evropski ekonomsko-socialni odbor (UL 2020, L 417, str. 469) odložil podelitev razrešnice generalnemu sekretarju EESO glede izvrševanja proračuna EESO za proračunsko leto 2018.
- 6 Naslednjega dne je Parlament sprejel Resolucijo (EU) 2020/1985 s pripombami, ki so del sklepa o razrešnici glede izvrševanja splošnega proračuna Evropske unije za proračunsko leto 2018, oddelek VI – Evropski ekonomsko-socialni odbor (UL 2020, L 417, str. 470). V točki 6 te resolucije je v bistvu navedeno, da Parlament pričakuje, da ga bo EESO obvestil o ukrepih, ki jih je sprejel na podlagi poročila urada OLAF.
- 7 Predsedstvo EESO je 9. junija 2020 sprejelo več ukrepov na podlagi priporočil urada OLAF. EESO je na prvem mestu tožečo stranko zlasti pozval, naj odstopi s položaja predsednika I. skupine in umakne kandidaturo za predsedovanje EESO, ter jo na drugem mestu razrešil vseh mentorskih nalog in dejavnosti upravljanja s kadri.
- 8 Predsednik EESO je z dopisom z dne 7. julija 2020 Parlament obvestil o ukrepih, ki jih je 9. junija 2020 sprejelo predsedstvo EESO.

- 9 Plenarna skupščina EESO je s sklepom z dne 15. julija 2020 na predlog auditorat du travail de Bruxelles (oddelek za zadeve v pristojnosti delovnih sodišč pri državnem tožilstvu v Bruslju, Belgija) tožeči stranki odvzela imuniteto. Nato je plenarna skupščina s sklepom z dne 28. julija 2020 odločila, da bo ta organ vložil premoženjskopravni zahtevek v postopku, uvedenem zoper tožečo stranko pri tribunal correctionnel de Bruxelles (kazensko sodišče v Bruslju, Belgija).
- 10 Parlament je 20. oktobra 2020 s Sklepom (EU) 2020/2046 o razrešnici glede izvrševanja splošnega proračuna Evropske unije za proračunsko leto 2018, oddelek VI – Evropski ekonomsko-socialni odbor (UL 2020, L 420, str. 16) nazadnje zavrnil podelitev razrešnice generalnemu sekretarju EESO glede izvrševanja proračuna EESO za proračunsko leto 2018. V tej resoluciji je Parlament med drugim izrazi zaskrbljenost glede ukrepov, ki jih je EESO sprejel na podlagi poročila urada OLAF.
- 11 Odbor za proračunski nadzor (v nadaljevanju: CONT) je 25. marca 2021 v okviru postopka razrešnice glede izvrševanja proračuna EESO za proračunsko leto 2019 vložil poročilo, v katerem je priporočil, naj se generalnemu sekretarju EESO podeli razrešnica.
- 12 Parlament je 28. aprila 2021 sprejel izpodbijani sklep, v katerem je odločil, da generalnemu sekretarju EESO podeli razrešnico za izvrševanje proračuna tega organa za proračunsko leto 2019.
- 13 Naslednjega dne je Parlament sprejel izpodbijano resolucijo, v kateri je med drugim navedeno:

„Zavrnitev podelitve razrešnice za leto 2018, nasprotje interesov, nadlegovanje, prijavljanje nepravilnosti

[Parlament]

66. opozarja, da je takratni predsednik prve skupine dolgo časa psihično nadlegoval več uslužbencev; obžaluje, da zaradi vodilnega položaja zadevnega člana ni bilo mogoče hitreje obravnavati in rešiti zadeve z ukrepi proti nadlegovanju, ki veljajo v odboru; [...] obsoja, da je odbor potreboval zelo dolgo, da je sprejel potrebne ukrepe, s katerimi je prilagodil poslovnik in kodeks ravnanja odbora, da bi se v prihodnje izognil takšni situaciji [...]

68. poudarja, da so nepravilnosti v odboru v tem primeru povzročile pomembno izgubo javnih sredstev, povezano s pravnimi stroški, bolniškim dopustom, zaščito žrtev, zmanjšanjem storilnosti, sestanki predsedstva in drugih organov ipd.; zato meni, da gre z vidika odgovornosti, proračunskega nadzora in dobrega kadrovskega upravljanja v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije za zaskrbljujoč primer [...]

69. opozarja, da Parlament ni podelil razrešnice generalnemu sekretarju odbora za proračunsko leto 2018, med drugim tudi zaradi očitnega neizpolnjevanja dolžnosti skrbnega ravnanja in neukrepanja uprave, pa tudi zaradi finančnih posledic; opominja odbor, da je zavrnitev razrešnice resna zadeva, ki zahteva takojšnje ukrepanje; močno obžaluje, da nekdanji direktor kadrovske in finančne službe in sedanji generalni sekretar ni odločno ukrepal, zlasti ni sprejel preventivnih in popravnih ukrepov, dokler podelitev razrešnice za leto 2018 ni bila zavrnjena;

70. ugotavlja, da generalni sekretar med postopkom za podelitev razrešnice za leto 2018 in deloma tudi leto 2019 ni bil sposoben posredovati zadostnih, preglednih in zanesljivih informacij Odboru Parlamenta za proračunski nadzor [...]

75. [...] je zaskrbljen, ker je bil ta zadevni član, ki je bil spoznan za odgovornega za nadlegovanje, še vedno dejaven v predsedstvu kljub priporočilu urada OLAF in mu je bilo omogočeno, da je preložil sprejetje novega kodeksa ravnanja za člane [...]

80. [...] je pa zelo zaskrbljen, ker je Svet storilca imenoval za člana za nov mandat in ker bi se lahko on sam ali tisti, ki ga v odboru podpirajo, maščevali žrtvam in žvižgačem; opozarja, da storilec ne priznava in ne obžaluje svojega nezakonitega ravnanja, kar kaže na popolno pomanjkanje samorefleksije in spoštovanja do žrtev [...]

83. ugotavlja, da je bil na plenarnem zasedanju odbora 15. in 16. julija 2020 potrjen sklep predsedstva z dne 9. junija 2020, da se odbor kot civilna stranka vključi v postopek, ki ga bo začel tožilec bruseljskega delovnega sodišča pred kazenskim sodiščem v Bruslju; ugotavlja, da je bil tožilec bruseljskega delovnega sodišča obveščen o odvzemu imunitete članu, vendar doslej ni prejel nobenih dodatnih informacij o postopku [...].“

Predlogi strank

- 14 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- izpodbijani sklep in izpodbijano resolucijo razglasi za nična;
  - Parlamentu naloži plačilo zneska 100.000 EUR za nepremoženjsko škodo;
  - Parlamentu naloži plačilo stroškov.
- 15 Parlament Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- ničnostno tožbo zavrže kot nedopustno in jo, podredno, zavrne kot neutemeljeno;
  - odškodninsko tožbo zavrže kot nedopustno in jo, podredno, zavrne kot neutemeljeno;
  - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

- 16 Parlament trdi, da sta predlog za razglasitev ničnosti in odškodninski zahtevki nedopustna, ne da bi uradno vložil ugovor nedopustnosti na podlagi člena 130 Poslovnika Splošnega sodišča.

Dopustnost predloga za razglasitev ničnosti

- 17 Parlament na eni strani trdi, da namen izpodbijanih aktov, katerih edini naslovnik je EESO, ni ustvarjanje zavezujočih pravnih učinkov, ki bi spreminjali pravni položaj tretjih oseb. Na drugi strani trdi, da se izpodbijana akta niti neposredno niti posamezno ne nanašata na tožečo stranko, tako da nima procesnega upravičenja proti njima.

- 18 Tožeča stranka te trditve izpodbija in v bistvu trdi, da izpodbijana akta posegata v njen položaj, ker se nanašata nanjo v zvezi z domnevnim ravnanjem nadlegovanja. V zvezi s tem navaja, da ta akta glede na to, da sta objavljena, neposredno vplivata na njen ugled in dostojanstvo, saj je v njiju individualizirana na podoben način, kot bi bil naslovnik takih aktov.
- 19 Najprej je treba v zvezi s tem, da izpodbijana resolucija vsebuje pripombe, ki so sestavni del izpodbijanega sklepa, preučiti dopustnost predloga za razglasitev ničnosti, usmerjenega zoper izpodbijana akta skupaj.
- 20 V zvezi s tem je treba navesti, da tožeča stranka ne predlaga razglasitve ničnosti izpodbijanih aktov v delu, v katerem je Parlament podelil razrešnico generalnemu sekretarju EESO za izvrševanje proračuna tega organa za proračunsko leto 2019, ampak le v delu, v katerem je v izpodbijani resoluciji določena ali vsaj določljiva kot storilec ravnanj psihičnega nasilja.
- 21 Povedano drugače, tožeča stranka predlaga razglasitev ničnosti izpodbijanih aktov le v delu, v katerem se nanjo nanašajo nekatere pripombe iz izpodbijane resolucije, ki so sestavni del izpodbijanega sklepa, ne da bi izpodbijala izrek navedenega sklepa, s katerim je Parlament EESO podelil razrešnico.
- 22 V tem okviru je treba opozoriti, da ima v skladu z ustaljeno sodno prakso lahko samo izrek sklepa pravne učinke in zato posega v položaj, ne glede na razloge, na katerih ta sklep temelji. Nasprotno pa zoper samo presojo iz obrazložitve akta ni mogoče vložiti ničnostne tožbe in sodišče Unije lahko nadzoruje njeno zakonitost le, če presoja kot obrazložitev akta, ki posega v položaj, pomeni potrebno podporo izreku tega akta (glej v tem smislu sodbi z dne 17. septembra 1992, NBV in NVB/Komisija, T-138/89, EU:T:1992:95, točka 31, ter z dne 1. februarja 2012, Région wallone/Komisija, T-237/09, EU:T:2012:38, točka 45).
- 23 Toda v obravnavani zadevi pripombe iz izpodbijane resolucije, ki se nanašajo na tožečo stranko, ne pomenijo potrebne podpore izreku izpodbijanega sklepa. Parlament je namreč podelil razrešnico generalnemu sekretarju EESO za izvrševanje proračuna tega organa za proračunsko leto 2019 neodvisno od dela izpodbijane resolucije, ki omogoča identifikacijo tožeče stranke kot storilca ravnanj psihičnega nadlegovanja.
- 24 Zato tožeča stranka samo zaradi njene navedbe kot storilca ravnanj psihičnega nadlegovanja v izpodbijani resoluciji ne more vložiti ničnostne tožbe pred Splošnim sodiščem, in ker te navedbe ni mogoče povezati z izrekom izpodbijanega sklepa, sodišče Unije nikakor ne more presoјati njene zakonitosti.
- 25 Te ugotovitve ni mogoče omajati s trditvijo tožeče stranke, da del izpodbijane resolucije, ki se nanaša nanjo, posega v njen položaj. Tožeči stranki namreč ni odvzeta možnost dostopa do sodišča, saj ima še vedno na voljo tožbo za nepogodbeno odgovornost iz člena 268 in člena 340, drugi odstavek, PDEU, če je ravnanje Parlamenta tako, da povzroči odgovornost Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 12. septembra 2006, Reynolds Tobacco in drugi/Komisija, C-131/03 P, EU:C:2006:541, točka 82).
- 26 V zvezi s tem, če se predmet predloga za razglasitev ničnosti pokriva s predmetom odškodninskega zahtevka, zavrnitev predloga za razglasitev ničnosti kot nedopustnega zaradi neobstoja akta, ki ga tožeča stranka lahko izpodbija, ne povzroči, da se Splošnemu sodišču odvzame možnost, da se po potrebi sklicuje na razloge in trditve, navedene v podporo temu

predlogu, za presojo zakonitosti ravnanja, ki se Parlamentu očita v okviru odškodninskega zahtevka (glej v tem smislu sodbo z dne 9. decembra 2010, Komisija/Strack, T-526/08 P, EU:T:2010:506, točka 50 in navedena sodna praksa).

- 27 Glede na vse navedeno je treba predloge za razglasitev ničnosti zavreči kot nedopustne.

Dopustnost odškodninskega zahtevka

- 28 Parlament sicer priznava, da bi bil odškodninski zahtevek dopusten, če tožeča stranka ne bi predlagala tudi razglasitve ničnosti izpodbijanih aktov, vendar trdi, da bi bilo treba v obravnavani zadevi odškodninski zahtevek zavreči kot nedopusten na podlagi sodne prakse, v skladu s katero je treba predloge za povrnitev premoženjske ali nepremoženjske škode zavriniti, če so tesno povezani s predlogi za razglasitev ničnosti, ki so bili zavrjnjeni kot neutemeljeni ali zavrženi kot nedopustni.
- 29 Res je, da v skladu z ustaljeno sodno prakso na področju javnih uslužbencev, če je odškodninski zahtevek tesno povezan s predlogom za razglasitev ničnosti, kot je v obravnavani zadevi, ki je bil zavržen kot nedopusten ali zavrjen kot neutemeljen, to povzroči tudi zavrnitev odškodninskega zahtevka (glej v tem smislu sodbi z dne 6. marca 2001, Connolly/Komisija, C-274/99 P, EU:C:2001:127, točka 129, in z dne 30. septembra 2003, Martínez Valls/Parlament, T-214/02, EU:T:2003:254, točka 43).
- 30 Vendar zlasti v zvezi z nedopustnostjo predloga za razglasitev ničnosti akta ta sodna praksa izhaja iz zadev, v katerih tožeče stranke bodisi niso izpodbijale aktov, zaradi katerih jim je domnevno nastala škoda, z ničnostno tožbo bodisi so to storile prepozno (sodba z dne 8. novembra 2018, Cocchi in Falcione/Komisija, T-724/16 P, neobjavljena, EU:T:2018:759, točka 82). Ker je namen te sodne prakse preprečevanje izogibanja pravnim sredstvom, se torej lahko upošteva samo, če zatrjevana škoda izhaja izključno iz akta, ki je postal dokončen in bi ga stranka lahko izpodbijala z ničnostno tožbo (glej v tem smislu sklep z dne 4. maja 2005, Holcim (Francija)/Komisija, T-86/03, EU:T:2005:157, točka 50).
- 31 V obravnavani zadevi torej za zavrnitev ugovora nedopustnosti, ki ga navaja Parlament, zadostuje ugotovitev, da je bil predlog za razglasitev ničnosti zavržen kot nedopusten zaradi neobstoja izpodbojnega akta, in ne ker tožeča stranka tega akta ni izpodbijala ali je to storila prepozno.
- 32 V teh okoliščinah je odškodninski zahtevek dopusten.

Utemeljenost odškodninskega zahtevka

- 33 Nepogodbena odgovornost Unije v smislu člena 340, drugi odstavek, PDEU je odvisna od izpolnitve treh kumulativnih pogojev, in sicer mora biti ravnanje, ki se očita instituciji Unije, nezakonito, škoda dejanska, med ravnanjem institucije in zatrjevano škodo pa mora obstajati vzročna zveza (glej v tem smislu sodbo z dne 16. decembra 2020, Svet in drugi/K. Chrysostomides & Co. in drugi, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P in C-604/18 P, EU:C:2020:1028, točka 79).
- 34 Če eden od pogojev ni izpolnjen, je treba tožbo v celoti zavriniti, ne da bi bilo treba preučiti druge pogoje za nepogodbena odgovornost Unije (sodba z dne 25. februarja 2021, Dalli/Komisija, C-615/19 P, EU:C:2021:133, točka 42 in navedena sodna praksa).

35 V obravnavani zadevi tožeča stranka za ugotovitev nezakonitega ravnanja Parlamenta navaja štiri očitke, ki se nanašajo na kršitev pravnih pravil, katerih namen je posameznikom podeliti pravice, in sicer, prvič, pravice do varstva osebnih podatkov, drugič, načela domneve nedolžnosti, tretjič, načela zaupnosti preiskav urada OLAF in, četrtič, pravice do dobrega upravljanja in načela sorazmernosti.

Prvi očitek, ki se nanaša na kršitev pravice do varstva osebnih podatkov

36 Tožeča stranka trdi, da objava njenih osebnih podatkov v izpodbijani resoluciji ne pomeni zakonite obdelave v smislu člena 5 Uredbe (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 45/2001 in Sklepa št. 1247/2002/ES (UL 2018, L 295, str. 39).

37 Zlasti trdi, da obdelava njenih osebnih podatkov ni bila nujna za opravljanje naloge v javnem interesu v smislu člena 5(1)(a) te uredbe, saj je urad OLAF v poročilu ugotovil, da ravnanje tožeče stranke ni imelo finančnih posledic na proračun Unije. Zato naj objava njenih podatkov ne bi bila nujna za sprejetje sklepa o razrešnici za izvrševanje proračuna EESO.

38 Parlament te trditve izpodbija.

39 V skladu s členom 5(1)(a) Uredbe 2018/1725 je obdelava osebnih podatkov zakonita, če je potrebna za opravljanje naloge v javnem interesu ali pri izvajanju javne oblasti, dodeljene instituciji ali organu Unije.

40 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu s členom 14 PEU Parlament skupaj s Svetom Evropske unije opravlja zakonodajno in proračunsko funkcijo ter funkcijo političnega nadzora in posvetovanja v skladu s Pogodbama. V okviru demokratičnega nadzora nad porabo javnih sredstev iz člena 319 PDEU ima Parlament široko polje proste presoje v zvezi s pripombami, ki jih poda v zvezi z načinom, kako institucije in organi Unije izvršujejo oddelek proračuna, ki jih zadeva.

41 Poleg tega imajo institucije določeno polje proste presoje, da določijo, v kolikšni meri je obdelava osebnih podatkov lahko potrebna za opravljanje naloge, ki je zaupana javnim organom (glej v tem smislu sodbo z dne 20. julija 2016, Oikonomopoulos/Komisija, T-483/13, EU:T:2016:421, točka 57 (neobjavljena) in navedena sodna praksa).

42 Tožeča stranka torej trdi, da je treba preveriti, ali je Parlament prekoračil polje proste presoje s tem, da je menil, da je bila obdelava osebnih podatkov tožeče stranke potrebna za opravljanje njegove naloge v javnem interesu, to je spremljanja izvrševanja proračuna s strani EESO v proračunskem letu 2019.

43 V obravnavani zadevi je treba opozoriti, prvič, da je Parlament po spremljanju izvrševanja proračuna v proračunskem letu 2018 zavrnil podelitev razrešnice EESO, med drugim zato, ker je menil, da so bili ukrepi, ki jih je ta organ sprejel na podlagi poročila urada OLAF, da bi se izognil ponovitvi take situacije v prihodnosti, v bistvu nezadostni.

44 Toda v skladu s členom 262(2) Uredbe (EU, Euratom) 2018/1046 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. julija 2018 o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije, spremembi uredb (EU) št. 1296/2013, (EU) št. 1301/2013, (EU) št. 1303/2013, (EU) št. 1304/2013, (EU)

št. 1309/2013, (EU) št. 1316/2013, (EU) št. 223/2014, (EU) št. 283/2014 in Sklepa št. 541/2014/EU ter razveljavitvi Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 (UL 2018, L 193, str. 1) mora Parlament zagotoviti spremljanje ukrepov, ki jih je sprejel naslovnik razrešnice kot odziv na pripombe, izražene v sklepu o razrešnici.

- 45 Ker je v obravnavani zadevi Parlament menil, da so bili ukrepi, ki jih je EESO sprejel kot odziv na pripombe v resoluciji v zvezi s proračunskim letom 2018, v bistvu nezadostni, se je obdelava osebnih podatkov tožeče stranke zdela potrebna za opravljanje naloge nadzora izvrševanja proračuna EESO za proračunsko leto 2019.
- 46 Drugič, tudi resnost finančnih posledic zaradi nepravilnosti, ki jih je ugotovil Parlament, je pokazala potrebo po taki obdelavi.
- 47 Glede na to, da je bilo ravnanje psihičnega nasilja, pripisano tožeči stranki, vzrok za hude nepravilnosti v EESO, ki so povzročile stroške, ki bi se jim bilo mogoče izogniti in ki se temu organu očitajo v točki 68 izpodbijane resolucije, navedeni v točki 13 zgoraj, je Parlament namreč moral poročati o tem.
- 48 Obdelava osebnih podatkov tožeče stranke se je tako zaradi nevarnosti ponovitve tega ravnanja in njegovega vpliva na dobro upravljanje človeških virov zdela potrebna za doseg cilja iz uvodne izjave A izpodbijane resolucije, in sicer v bistvu za povečevanje demokratične legitimnosti institucij Unije med drugim s spodbujanjem dobrega upravljanja človeških virov.
- 49 Tretjič, če tožeča stranka meni, da objava izpodbijane resolucije pomeni obdelavo njenih osebnih podatkov, ki je v nasprotju s členom 5 Uredbe 2018/1725, je treba opozoriti, da se v skladu s členom 37(1) Uredbe 2018/1046 za „[p]roračun [...] zaključni račun pripravi v skladu z načelom preglednosti“.
- 50 V zvezi s tem je bilo razsojeno, da načelo preglednosti iz člena 15 PDEU omogoča državljanom, da tesneje sodelujejo v postopku odločanja, in zagotavlja, da je uprava deležna večje zakonitosti in je učinkovitejša in bolj odgovorna državljanu v demokratičnem sistemu (sodba z dne 9. novembra 2010, Volker und Markus Schecke in Eifert, C-92/09 in C-93/09, EU:C:2010:662, točka 68). Ta določba je izraz pravice davkoplačevalcev in splošne javnosti, da so obveščeni o uporabi javnih sredstev, zlasti na področju izdatkov za zaposlene. Taki podatki podpirajo javne razprave v zvezi z vprašanjem splošnega interesa in prav tako služijo javnemu interesu (glej v tem smislu sodbo z dne 20. maja 2003, Österreichischer Rundfunk in drugi, C-465/00, C-138/01 in C-139/01, EU:C:2003:294, točka 85).
- 51 Tako je v okviru postopka razrešnice namen objave izpodbijanih aktov okrepiti javni nadzor nad izvrševanjem proračuna in prispevati k temu, da uprava Unije ustrezno uporablja javna sredstva (glej po analogiji sodbo z dne 9. novembra 2010, Volker und Markus Schecke in Eifert, C-92/09 in C-93/09, EU:C:2010:662, točka 69 in navedena sodna praksa).
- 52 Iz tega izhaja, da je bila objava izpodbijane resolucije nujna za opravljanje naloge v javnem interesu, ki jo izvaja Parlament.
- 53 Iz vsega navedenega izhaja, da Parlament torej s tem, da je menil, da je treba obdelati osebne podatke tožeče stranke, da bi opravil svojo nalogo nadzora izvrševanja proračuna EESO, ni prekoračil meja svojega polja proste presoje. Obdelava osebnih podatkov tožeče stranke je torej zakonita v smislu člena 5(1)(a) Uredbe 2018/1725.

- 54 Te ugotovitve ni mogoče omajati s trditvijo tožeče stranke, ki temelji na tem, da je urad OLAF v poročilu navedel, da dejstva, ki so ji pripisana, niso imela nobenih finančnih posledic.
- 55 Izpodbijana resolucija je bila namreč sprejeta v okviru spremljanja izvrševanja proračuna EESO in torej ni namenjena nadzoru ali presoji ravnanja tožeče stranke.
- 56 Namen izpodbijane resolucije je zgolj izraziti presojo glede načina, kako je EESO izvrševal svoj proračun, ter pripombe v zvezi z realizacijo odhodkov v prihodnosti. V zvezi s tem je Parlament v točki 68 izpodbijane resolucije jasno opredelil finančne posledice, ki jih ima lahko ravnanje psihičnega nadlegovanja, kot je to v obravnavani zadevi, na dobro delovanje organov in institucij Unije. V zvezi s hudimi upravnimi nepravilnostmi, ki so bile ugotovljene, dejstvo, da je urad OLAF menil, da ravnanja tožeče stranke v odnosu do nekaterih članov osebja niso imela finančnih posledic, torej Parlamentu ni preprečilo te ugotovitve.
- 57 Iz navedenega izhaja, da s prvim očitkom ni mogoče dokazati obstoja nezakonitega ravnanja Parlamenta.

Drugi očitek, ki se nanaša na kršitev načela domneve nedolžnosti

- 58 Tožeča stranka trdi, da je Parlament kršil načelo domneve nedolžnosti, ker jo je v izpodbijani resoluciji opredelil kot storilca ravnanj psihičnega nasilja, čeprav je nobeno sodišče ni obsodilo za ta dejanja. V odgovoru na ukrep procesnega vodstva, ki ga je sprejelo Splošno sodišče, je tožeča stranka v zvezi s tem navedla, da je bil ob sprejetju izpodbijane resolucije kazenski postopek šele v fazi „preiskave“ in da bi tožilec bruseljskega delovnega sodišča med drugim še vedno lahko odločil, da se spis zaključi brez nadaljnjih ukrepov.
- 59 V tem okviru naj bi izjave Parlamenta izražale prepričanje, da je tožeča stranka kriva, ali vsaj napeljevale javnost k prepričanju, da je kriva, ali vplivale na presojo dejstev, ki bi jo opravilo pristojno sodišče.
- 60 Parlament te trditve izpodbija.
- 61 Uvodoma je treba opozoriti, da spoštovanje načela domneve nedolžnosti, določeno v členu 6(2) Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), in v členu 48(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), zahteva, da kdor je obdolžen kaznivega dejanja, velja za nedolžnega, dokler ni v skladu z zakonom dokazana njegova krivda (glej v tem smislu sodbo z dne 6. junija 2019, Dalli/Komisija, T-399/17, neobjavljena, EU:T:2019:384, točka 168 in navedena sodna praksa).
- 62 Po eni strani to načelo ni omejeno na procesno jamstvo na kazenskem področju, njegov obseg je širši in zahteva, da noben javni organ ne izjavi, da je oseba kriva za kršitev, preden sodišče ne dokaže njene krivde (glej v tem smislu sodbo z dne 6. junija 2019, Dalli/Komisija, T-399/17, neobjavljena, EU:T:2019:384, točka 173 in navedena sodna praksa). Tako lahko domnevo nedolžnosti krši ne le sodišče, ampak tudi drugi javni organi (glej sodbo z dne 12. julija 2012, Komisija/Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, točka 92 in navedena sodna praksa).
- 63 Po drugi strani člen 6(2) EKČP in člen 48(1) Listine organom ne bi mogla preprečiti, da v skladu s členom 10 EKČP oziroma členom 11 Listine, ki zagotavljata svobodo izražanja, javnost obvestijo o tekočih kazenskih preiskavah, ampak zahteva, da to storijo z vso diskretnostjo in pridržanostjo,

ki ju narekuje spoštovanje načela domneve nedolžnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 8. julija 2008, Franchet in Byk/Komisija, T-48/05, EU:T:2008:257, točka 212 in navedena sodna praksa).

- 64 Poleg tega je bilo razsojeno, da mora parlamentarna skupščina, dokler oseba, obtožena kaznivega dejanja, ni pravnomočno obsojena pred sodiščem, spoštovati načelo domneve nedolžnosti ter zato ravnati diskretno in zadržano, kadar se v resoluciji izreka o dejstvih, zaradi katerih je ta oseba predmet kazenskega postopka (glej v tem smislu ESČP, 18. februar 2016, Rywin proti Poljski, CE:ECHR:2016:0218JUD000609106, točki 207 in 208 ter navedena sodna praksa).
- 65 V obravnavani zadevi ni sporno, da 29. aprila 2021, ko je bila sprejeta izpodbijana resolucija, nobeno sodišče ni ugotovilo krivde tožeče stranke za kazniva dejanja, ki se ji očitajo. Poleg tega je na ta datum potekal kazenski postopek, ki so ga leta 2020 uvedli belgijski organi. Tožeča stranka je poleg tega navedla, ne da bi ji Parlament nasprotoval, da ta kazenski postopek še ni bil končan in da nobeno sodišče, ki bi odločalo o glavni stvari, ni preučilo spornih dejstev.
- 66 Glede na to je treba zavriniti trditev tožeče stranke, da je z načelom domneve nedolžnosti Parlamentu prepovedano poročati o poročilu urada OLAF, v katerem je označena kot storilec ravnanj psihičnega nadlegovanja, brez čakanja na zaključek kazenskega postopka.
- 67 V zvezi z izjavami javnega organa po zaključku preiskave urada OLAF je bilo namreč že razsojeno, da spoštovanje načela domneve nedolžnosti ne nasprotuje temu, da se institucija Unije v skrbi za kar najbolj natančno obveščanje javnosti o ukrepih, ki se uvedejo v okviru morebitnih kršitev ali goljufij, uravnoteženo in zmerno ter predvsem dejansko sklicuje na glavne ugotovitve poročila urada OLAF v zvezi s članom institucije (glej v tem smislu sodbo z dne 6. junija 2019, Dalli/Komisija, T-399/17, neobjavljena, EU:T:2019:384, točke od 175 do 178).
- 68 Tako zgolj dejstvo, da je v točkah od 66 do 70, 72, 75, 78, 79 in 82 izpodbijane resolucije, ki jih je tožeča stranka naštel na obravnavi, Parlament omogočil njeno identifikacijo kot storilca ravnanj psihičnega nadlegovanja, kar ustreza glavni ugotovitvi poročila urada OLAF, samo po sebi ne pomeni kršitve načela domneve nedolžnosti.
- 69 Natančneje, za presojo obstoja kršitve tega načela je pomembnejša izbira izrazov, uporabljenih v izpodbijani resoluciji.
- 70 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da tožeča stranka v tožbi razen navedb iz izpodbijane resolucije brez pripomb v uvodnem delu ni navedla nobene točke navedene resolucije, ki bi z izbiro uporabljenih izrazov po njenem mnenju kršila načelo domneve nedolžnosti. Poleg tega se je v fazi replike zgolj sklicevala na nekatere odlomke dokumentov, pripravljenih v okviru postopka razrešnice za proračunsko leto 2018, torej za proračunsko leto pred spornim proračunskim letom, teh odlomkov pa torej Splošno sodišče v okviru tega spora ne more preveriti.
- 71 V odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča je tožeča stranka posebej grajala le točko 75 izpodbijane resolucije, navedeno v točki 13 zgoraj, ker je v njej navedeno, da je bila „spoznana“ za odgovorno za nadlegovanje, čeprav v zvezi s tem ni bila izdana nobena sodba.
- 72 Ker tožeča stranka ni bila obsojena, v zvezi s tem uporaba izraza „spoznan“ zagotovo ni pravilna. Parlament je poleg tega na obravnavi priznal, da to besedilo ni bilo „posebej posrečeno“.

- 73 Toda za presojo obstoja kršitve načela domneve nedolžnosti je v sodni praksi poudarjen pomen tega, da se upošteva dejanski pomen zadevnih izjav, in ne njihova dobesedna oblika, ter posebne okoliščine, v katerih so bile te oblikovane (glej v tem smislu sodbo z dne 8. julija 2008, Franchet in Byk/Komisija, T-48/05, EU:T:2008:257, točka 211 in navedena sodna praksa).
- 74 V obravnavani zadevi posebne okoliščine tega primera omogočajo, da se razume, da uporaba izraza „spoznan“ v francoski različici izpodbijane resolucije odraža ugotovitev urada OLAF, da ravnanje tožeče stranke v odnosu do dveh članov osebja pomeni psihično nasilje. Iz vsega navedenega torej izhaja, da taka trditev, ki zgolj ponavlja ugotovitve urada OLAF, ne posega v domnevo nedolžnosti zadnjenavedene.
- 75 Ta ugotovitev je podkrepljena z drugimi jezikovnimi različicami točke 75 izpodbijane resolucije, ki ne vsebujejo nobenega sklicevanja na sodbo v pravosodnem smislu izraza, med drugim v angleški („was found responsible“), nemški („verantwortlich gemacht wurde“), španski („fue declarado responsable“) ali nizozemski različici („verantwoordelijk werd bevonden“). Dejanski pomen teh izjav je torej poudariti odgovornost tožeče stranke v zvezi z dejanji psihičnega nasilja, kot izhaja iz poročila urada OLAF, ne da bi to kakor koli vplivalo na njeno morebitno krivdo v okviru kazenskega postopka, ki poteka pred belgijskim sodiščem.
- 76 Poleg tega je treba navesti, da je Parlament v točki 83 izpodbijane resolucije opozoril tudi, da do dneva sprejetja resolucije ni prejel nobenih dodatnih informacij o kazenskem postopku. S tako navedbo se je mogoče izogniti zmedi glede tega, ali je bila v zvezi s tožečo stranko izdana „sodba“ ali ne.
- 77 Zato uporaba izraza „spoznan“ v točki 75 francoske različice izpodbijane resolucije, čeprav ni niti ustrezen niti posrečen, ne posega v domnevo nedolžnosti tožeče stranke.
- 78 Glede na to, da je tožeča stranka posebej grajala le točko 75 izpodbijane resolucije, Splošnemu sodišču ni treba preučiti in preveriti, ali bi drugi deli te resolucije lahko posegali v njeno domnevo nedolžnosti.
- 79 Iz navedenega izhaja, da z drugim očitkom ni mogoče dokazati obstoja nezakonitega ravnanja Parlamenta.

Tretji očitek, ki se nanaša na kršitev zaupnosti preiskav urada OLAF

- 80 Po eni strani tožeča stranka uradu OLAF v bistvu očita, da je s preiskovalnim poročilom Parlamentu razkril zaupno vsebino na sestanku CONT, ki je potekal 3. februarja 2020, po katerem je CONT predstavil osnutek poročila o razrešnici EESO, v katerem se je med drugim skliceval na tožečo stranko z njenim priimkom. S sprejetjem izpodbijane resolucije, ki temelji na tem poročilu CONT, naj bi bila tako kršena Uredba (EU, Euratom) št. 883/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. septembra 2013 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF), ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1073/1999 Evropskega parlamenta in Sveta in Uredbe Sveta (Euratom) št. 1074/1999 (UL 2013, L 248, str. 1).
- 81 Po drugi strani tožeča stranka trdi, da načelo zaupnosti Parlamentu prepoveduje, da razkrije vsebino poročila, ki se uporablja v okviru disciplinskega ali sodnega postopka, pri čemer to načelo izhaja iz člena 10 in člena 12(2) Uredbe št. 883/2013.
- 82 Parlament te trditve izpodbija.

- 83 Po eni strani v delu, v katerem tožeča stranka uradu OLAF očita, da je na sestanku CONT 3. februarja 2020 kršil obveznost zaupnosti, zadostuje navesti, da je taka trditev nedopustna, saj je njen namen ugotoviti nezakonnost ravnanja, ki se pripisuje temu uradu, in ne toženi stranki. Vendar Komisija, ki ji je urad OLAF priključen, ni del tega postopka.
- 84 Po drugi strani je treba v delu, v katerem tožeča stranka graja ravnanje Parlamenta, opozoriti, da je obveznost zaupnosti posledica načela domneve nedolžnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 8. julija 2008, Franchet in Byk/Komisija, T-48/05, EU:T:2008:257, točka 213).
- 85 Iz navedenega torej izhaja, da to načelo Parlamentu v okviru njegove naloge nadzora nad porabo javnih sredstev ne preprečuje, da se sklicuje na glavne ugotovitve iz poročila urada OLAF. V teh okoliščinah Parlamentu ni mogoče očitati, da je s sklicevanjem na glavno ugotovitev iz poročila urada OLAF v izpodbijani resoluciji kršil zaupnost, ki velja za to poročilo, s katerim je bil seznanjen na podlagi člena 17(4) Uredbe št. 883/2013.
- 86 Iz navedenega izhaja, da s tretjim očitkom ni mogoče dokazati obstoja nezakonitega ravnanja Parlamenta.

Četrty očitek, ki se nanaša na kršitev pravice do dobrega upravljanja in načela sorazmernosti

- 87 Tožeča stranka Parlamentu očita, da ni izpolnil dolžnosti nepristranskosti in kršil načelo sorazmernosti, ker je v dokumentu, naslovljenem na EESO v zvezi z upravljanjem proračuna, navedel fizično osebo.
- 88 Parlament te trditve izpodbija.
- 89 V zvezi s pravico do dobrega upravljanja iz člena 41 Listine je treba opozoriti, da ta sama po sebi ne podeljuje pravic posameznikom, razen kadar je izraz posebnih pravic, kot so pravica, da se zadeve obravnavajo nepristransko, pravično in v razumnem roku, pravica do izjave, pravica do vpogleda v spis in pravica do obrazložitve odločb (sodba z dne 4. oktobra 2006, Tillack/Komisija, T-193/04, EU:T:2006:292, točka 127). Glede zahteve nepristranskosti, za katero tožeča stranka trdi, da jo je Parlament kršil, ta zajema na eni strani subjektivno nepristranskost v smislu, da noben član zadevne institucije, ki vodi postopek v zadevi, ne sme biti pristranski in ne sme imeti osebnih predsodkov, in na drugi strani objektivno nepristranskost v smislu, da mora institucija zagotoviti primerna jamstva, da se v zvezi s tem izključi vsak legitimen dvom (glej sodbo z dne 11. julija 2013, Ziegler/Komisija, C-439/11 P, EU:C:2013:513, točka 155 in navedena sodna praksa).
- 90 V obravnavani zadevi tožeča stranka za ugotovitev, da je Parlament kršil svojo dolžnost subjektivne nepristranskosti, trdi le, da izpodbijana resolucija vsebuje „informacije o [njeni] krivdi na podlagi domnevnega ravnanja, predstavljenega v zaupnem poročilu urada OLAF“.
- 91 Vendar dejstvo, da je v izpodbijani resoluciji tožečo stranko mogoče identificirati kot storilca ravnanj psihičnega nadlegovanja, kar je ena od ugotovitev iz poročila urada OLAF, nikakor ne pomeni, da je poslanec Parlamenta v zvezi s tem pokazal pristranskost ali osebni predsodek.
- 92 Poleg tega tožeča stranka v zvezi z dolžnostjo objektivne nepristranskosti trdi le, da njeno ravnanje po navedbah urada OLAF ni imelo finančnih posledic.
- 93 Toda zaradi take trditve ni mogoče podvomiti o objektivni nepristranskosti Parlamenta.

- 94 V zvezi z domnevno kršitvijo načela sorazmernosti je tožeča stranka v odgovoru na vprašanje Splošnega sodišče na obravnavi navedla, da trditve v zvezi s tem niso neodvisne glede na te, ki jih je navedla v podporo prvemu očitku.
- 95 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da s četrtem očitkom ni mogoče dokazati obstoja nezakonitega ravnanja Parlamenta.
- 96 Na podlagi navedenega je treba odškodninski zahtevek v celoti zavrniti, ne da bi bilo treba preizkusiti, ali sta izpolnjena druga pogoja za nastanek odgovornosti Unije. Prav tako ni treba odločiti o predlogu Parlamenta, da se domnevni zapisnik sestanka CONT z dne 3. februarja 2020 umakne iz spisa zadeve, saj v delu, v katerem se nanj sklicuje, da bi se dokazalo nezakonito ravnanje urada OLAF, ta dokument za obravnavani spor ni pomemben.

Stroški

- 97 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogom Parlamenta naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi razširjeni senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. KN se naloži plačilo stroškov.

van der Woude

Svenningsen

Mac Eochaidh

Pynnä

Laitenberger

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 30. novembra 2022.

Podpisi